РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

5 март 2009 година *

По дело C-222/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Tribunal Supremo (Испания) с акт от 18 април 2007 г., постъпил в Съда на 3 май 2007 г., в рамките на производство по дело

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

срещу

Administración General del Estado,

в присъствието на:

Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales

* Език на производството: испански.

Radiotelevisión Española (RTVE),

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans (докладчик), председател на състав, г-н J.-C. Bonichot, г-н J. Makarczyk, г-н P. Kūris и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 юли 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA), от адв. S. Muñoz Machado, abogado, и г-жа M. Cornejo Barranco, procuradora,

— за Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales, от адв. M. A. Albaladejo и адв. M. E. Klimt, abogados, както и от г-н A. Blanco Fernández, procurador,

— за Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda), от адв. J. Suárez Lozano и адв. M. Benzal Medina, abogados,

— за испанското правителство, от г-жа N. Díaz Abad, в качеството на представител,

— за белгийското правителство, от г-жа C. Pochet, в качеството на представител, подпомагана от адв. A. Berenboom и адв. A. Joachimowicz, avocats,

— за гръцкото правителство, от г-жа E.-M. Mamouna и г-жа O. Patsopoulou, в качеството на представители,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-жа A.-L. During, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н F. Arena, avvocato dello Stato,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за полското правителство, от г-н P. T. Kozek, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа E. Montaguti, както и от г-н R. Vidal Puig и г-н T. Scharf, в качеството на представители,

— за Надзорния орган на ЕАСТ, от г-н B. Alterskjær и г-жа L. Young, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 септември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 12 ЕО и 87 ЕО, както и на член 3 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директивата“).

2 Запитването е направено в рамките на жалба, подадена от Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (наричан по-нататък „UTECA“) срещу кралски указ, с който на телевизионните оператори се налага задължението да предназначават, от една

страна, 5 % приходите от дейността си от предходната година за финансиране на производство на европейски игрални и късометражни филми, както и на европейски телевизионни филми, а от друга страна, 60 % от това финансиране за продукции, чийто оригинален език е един от официалните езици на Кралство Испания.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Двадесет и шесто съображение от Директива 89/552 предвижда:

„[…] като има предвид, че за провеждането на активна политика в подкрепа на един специфичен език държавите членки са свободни да създават по-подробни или по-строги правила, в частност въз основа на езикови критерии, при условие че тези правила са в съответствие с правото на Общността и, в частност, не са приложими към препредаването на телевизионни програмни емисии, излъчвани от други държави членки“.

4 Съгласно съображение 7 от Директива 97/36:

„[…] като имат предвид, че всяка законодателна рамка, отнасяща се до новите аудио-визуални услуги, трябва да е съпоставима с основната цел на настоящата директива, която е да се създаде правната рамка за свободното движение на услуги“.

5 Съображение 44 от Директива 97/36 гласи:

„[…] като имат предвид, че държавите членки са свободни да прилагат спрямо оператори под тяхната юрисдикция, по-подробни или строги правила в областите, координирани от настоящата директива, включително, inter alia, правила, засягащи постигането на цели на езиковата политика […]“.

6 Съображение 45 от Директива 97/36 гласи:

„[…] целта да се подпомага аудио-визуалната продукция в Европа, може да бъде следвана от държавите членки в рамките на организацията на техните услуги за разпространение, inter alia, посредством определянето на задача от обществен интерес за определени организации за разпространение, включително задължението значително да допринасят за инвестирането в европейска продукция“.

7 Член 3, параграф 1 от Директивата предвижда:

„Държавите членки са свободни да изискват от телевизионните оператори, които са под тяхна юрисдикция, да приемат по-подробни или строги правила в областите, обхванати от настоящата директива.“

8 Член 4, параграф 1 от Директивата предвижда:

„Държавите членки осигуряват, където това е практически възможно и посредством подходящи средства, запазването от страна на излъчващите оператори на по-голямата част от програмното време за европейски произведения съгласно член 6, с изключение на времето, предназначено за новини, спортни състезания, игри, реклама и услуги за телетекст и телевизионен пазар. Като има предвид отговорностите на излъчващия оператор пред обществеността в областта на информацията, образованието, културата и развлеченията, това съотношение следва да бъде постигнато постепенно, въз основа на подходящи критерии."

9 Съгласно член 5 от Директивата:

„Когато това е практически възможно и чрез подходящи средства държавите членки осигуряват запазването от страна на излъчващите оператори на поне 10 % от програмното време с изключение на времето, посветено на новини, спортни състезания, игри, реклама, услуги за телетекст и телевизионен пазар, или алтернативно, по усмотрение на държавите членки, на поне 10 % от техния програмен бюджет за европейски произведения, създадени от независими продуценти. Като се отчитат задълженията на излъчващите оператори към тяхната зрителска аудитория в областта на информацията, образованието, културата и развлеченията, това съотношение трябва да бъде постигнато постепенно въз основа на подходящи критерии; то трябва да бъде постигнато като се отделят средства за достатъчно количество нови произведения, т.е. произведения, които се разпространяват не по-късно от 5 години след тяхното създаване."

Национална правна уредба

10 Кралски указ 1652/2004 за одобрение на регламента за уредба на задължителното инвестиране за предварителното финансиране на европейски и испански игрални и късометражни филми и телевизионни филми (Real decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles) от 9 юли 2004 г. (BOE № 174 от 20 юли 2004 г., стр. 26264) въвежда частично в действие испанското законодателство в областта на телевизията и кинематографията. Това законодателство се състои от Закон 25/1994, въвеждащ в испанския правен ред Директива 89/552/ЕИО относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva), от 12 юли 1994 г. (BOE № 166 от 13 юли 1994 г., стр. 22342), изменен със Закон 22/1999 от 7 юни 1999 г. (BOE № 136 от 8 юни 1999 г.), а впоследствие и с втората допълнителна разпоредба на Закон 15/2001 за благоприятстване и насърчаване на кинематографията и на аудио-визуалния сектор (Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual) от 9 юли 2001 г. (BOE № 164 от 10 юли 2001 г., стр. 24904).

11 Съгласно член 5, параграф 1 от Закон 25/1994, изменен със Закон 22/1999:

„1. Телевизионните оператори запазват 51 % от годишното си програмно време за излъчване на европейски аудио-визуални произведения.

За изпълнение на това задължение те предназначават ежегодно поне 5 % от общия размер на приходите, реализирани през предходната година според техния отчет, за финансирането на европейски игрални и телевизионни филми.“

12 Вследствие на изменение, внесено с втората допълнителна разпоредба на Закон 15/2001, член 5, параграф 1, втора алинея от посочения закон се замества със следните разпоредби:

„Телевизионните оператори, които носят редакционна отговорност за телевизионни канали, в чиято програма се включват актуални игрални филми, тоест такива, които са произведени преди по-малко от седем години, предназначават ежегодно поне 5 % от общия размер на приходите, реализирани през предходната година според техния отчет, за предварителното финансиране на производството на европейски игрални и късометражни филми и телевизионни филми, включително спадащите към хипотезите, посочени в член 5, параграф 1 от Закона за благоприятстване и насърчаване на кинематографията и на аудио-визуалния сектор. 60 % от това финансиране се предназначава за продукции, чийто оригинален език е един от официалните езици в Испания.

За тази цел „телевизионни филми“ са аудио-визуални произведения, чиито характеристики са подобни на тези на игралните филми, тоест те представляват единни произведения с времетраене повече от шестдесет минути, с крайна развръзка, чиято особеност е търговско използване, в което не се включва тяхната прожекция в киносалони; а „приходи от дейността“ са приходите от съставянето на програмата и от управлението на канал или телевизионни канали, пораждащи разглежданото задължение, както са отразени в техния отчет, който е бил предмет на одит.

След консултиране с всички заинтересовани сектори правителството установява по подзаконов ред необходимото времетраене, за да може аудио-визуално произведение да се счита за телевизионен филм.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

13 UTECA подава жалба срещу Кралски указ 1652/2004 пред Tribunal Supremo. В жалбата си той иска да бъдат обявени за неприложими този кралски указ, както и законодателните разпоредби, на които последният се основава, изтъквайки, че наложените с тях задължения за инвестиране нарушават някои разпоредби не само на испанската конституция, но и на общностното право.

14 На претенциите на UTECA се противопоставят едновременно Administración General del Estado (Обща държавна администрация), както и Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles (Федерация на сдруженията на испанските аудио-визуални производители) и Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Организация за управление на правата на аудио-визуалните производители), които встъпват в защита на валидността на оспорваните разпоредби.

15 Тъй като Tribunal Supremo има съмнения, от една страна, по отношение на свободата на преценка, с която разполагат държавите членки за налагането на по-строги норми в координираните от Директивата области, по-специално предвид член 3, параграф 1 от последната, а от друга — по отношение на съвместимостта с членове 12 ЕО и 87 ЕО на задължението за запазване на 60 % от задължителното финансиране на произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на Кралство Испания, решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Позволява ли член 3 от директива […] на държавите членки да налагат на телевизионните оператори задължението да предназначават процент от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми?

2) В случай че отговорът на предходния въпрос е утвърдителен, съответства ли на тази директива и на член 12 ЕО, във връзка с останалите специални разпоредби, към които последният препраща, национална правна уредба, която освен че предвижда гореспоменатото задължение за предварително финансиране, запазва 60 % от посоченото задължително финансиране за произведения, чийто оригинален език е испанският?

3) Представлява ли по смисъла на член 87 ЕО държавна помощ в полза на киноиндустрията наложеното с национална правна уредба задължение на телевизионните оператори да предназначават процент от приходите от дейността си за предварителното финансиране на игрални филми, 60 % от който следва да се предоставя специално за произведения, чийто оригинален език е испанският, и които са произведени предимно от испанската киноиндустрия?“

По първия и втория въпрос

16 С първия и втория преюдициален въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество пита дали Директивата, и по-специално член 3 от нея, както и член 12 ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка.

17 Най-напред следва да се констатира, че Директивата изобщо не съдържа разпоредба, която да урежда въпроса до каква степен държава членка може да налага на телевизионните оператори да предназначават част от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми или за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка. По-специално членове 4 и 5 от Директивата не се отнасят до тази хипотеза.

18 По-нататък, по силата на член 3, параграф 1 от Директивата държавите членки са свободни да изискват от телевизионните оператори, които се намират под тяхна юрисдикция, да приемат по-подробни или по-строги правила в областите, до които се отнася посочената директива. Подобна компетентност трябва обаче да се упражнява при спазване на гарантираните от Договора за ЕО основни свободи (вж. в този смисъл Решение от 28 октомври 1999 г. по дело ARD, C-6/98, Recueil, стр. I-7599, точка 49 и Решение от 17 юли 2008 г. по дело Corporación Dermoestética, C-500/06, Сборник, стр. I-5785, точка 31).

19 На последно място, следва да се припомни, че Директивата не хармонизира напълно правилата относно областите, попадащи в приложното ѝ поле, а формулира минимални предписания за телевизионните програми, излъчвани от и предназначени за приемане в рамките на Европейската общност (вж. в този смисъл Решение от 9 февруари 1995 г. по дело Leclerc-Siplec, C-412/93, Recueil, стр. I-179, точки 29 и 44, както и Решение от 9 юли 1997 г. по дело De Agostini и TV-Shop, C-34/95—C-36/95, Recueil, стр. I-3843, точка 3).

20 От това следва, че независимо от въпроса дали приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство попада в областите, обхванати от Директивата, по принцип държавите членки остават компетентни да приемат подобна мярка, при условие че зачитат гарантираните от Договора основни свободи.

21 При тези обстоятелства следва да се провери дали посочената мярка зачита тези основни свободи.

22 Що се отнася до приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, приета от държава членка, доколкото тя задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, в представената на Съда преписка не се съдържа никакъв елемент, според който подобна мярка на практика би представлявала ограничение на една от гарантираните от Договора основни свободи.

23 Като цяло следва да се подчертае, че от съображение 7 във връзка със съображение 45 от Директива 97/36 е видно, че основна цел на последната е да се създаде правна рамка за свободното движение на услуги, като едновременно с това се посочва по-специално и целта „да се подпомага европейската аудиовизуална продукция“, като последното да бъде постигнато между другото чрез „задължението за големи инвестиции в европейска продукция“.

24 От друга страна, както отбелязва генералният адвокат в точки 78—87 от своето заключение, що се отнася до мярка като разглежданата в главното производство, доколкото същата се отнася до задължението за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на съответната държава членка, да се предназначават 60 % от 5 % от приходите от дейността, предназначени за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, подобна мярка представлява ограничение на много от основните свободи, а именно свободното предоставяне на услуги, свободата на установяване, свободното движение на капитали и свободното движение на работници.

25 Подобно ограничение на гарантираните от Договора основни свободи обаче може да бъде обосновано, при положение че отговаря на императивни съображения от обществен интерес, доколкото е в състояние да гарантира осъществяването на преследваната цел и не надхвърля необходимото за постигането ѝ (Решение от 13 декември 2007 г. по дело United Pan-Europe Communications Belgium и др., C-250/06, Сборник, стр. I-11135, точка 39 и цитираната съдебна практика).

26 Според испанското правителство разглежданата в главното производство мярка се основава на причини от културно естество за защита на испанското многоезичие.

27 В това отношение следва да се припомни, че Съдът признава за императивно съображение от обществен интерес целта, преследвана от държава членка, за защита и насърчаване на един или повече от нейните официални езици (вж. в това отношение Решение от 28 ноември 1989 г. по дело Groener, C-379/87, Recueil, стр. 3967, точка 19, както и Решение по дело United Pan-Europe Communications Belgium и др., посочено по-горе, точка 43).

28 Както отбелязва генералният адвокат в точка 91 от своето заключение, подобна цел е призната за легитимна и от общностния законодател, както разкриват двадесет и шесто съображение от Директива 89/552 и съображение 44 от Директива 97/36.

29 Мярка като разглежданата в главното производство, приета от държава членка, доколкото въвежда задължение за инвестиране в игрални и телевизионни филми, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка, обаче изглежда в състояние да гарантира осъществяването на подобна цел.

30 Освен това предвид обстоятелствата по главното производство подобна мярка изглежда не надхвърля необходимото за постигането на посочената цел.

31 Всъщност, като налага на телевизионните оператори да предназначават за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на държавата членка, 60 % от 5 % от приходите от дейността, предназначени за предварително финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, в крайна сметка засяга 3 % от приходите от дейността на тези оператори. В преписката, представена на Съда, обаче не се съдържа никакъв елемент, който да позволява да се заключи, че подобна процентна стойност е непропорционална спрямо целта, чието осъществяване се преследва.

32 Освен това, обратно на поддържаното от Комисията на Европейските общности, приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство не надхвърля необходимото за постигане на преследваната цел единствено поради факта, че не предвижда критерии, които позволяват съответните произведения да се класират като „продукти от културно естество“.

33 Всъщност, тъй като език и култура са вътрешно свързани, както по-специално припомня Конвенцията за опазване и насърчаване многообразието от форми на културно изразяване, приета на проведената Генерална конференция на ЮНЕСКО в Париж на 20 октомври 2005 г. и одобрена от името на Общността с Решение 2006/515/ЕО на Съвета от 18 май 2006 г. (ОВ L 201, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 47, стр. 70), която прогласява в алинея четиринадесета на своя преамбюл, че „езиковото многообразие е основен елемент от културното многообразие“, не може да се приеме, че целта, преследвана от държавата членка, състояща се в защита и насърчаване на един или повече от нейните официални езици, трябва непременно да е придружен с други критерии от културно естество, за да може да обоснове ограничение на една от гарантираните от Договора основни свободи. Като цяло в рамките на настоящото производство Комисията не успява да уточни какви конкретно би трябвало да бъдат тези критерии.

34 Приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство не надхвърля необходимото за постигане на преследваната цел и единствено поради факта, че бенефициерите на съответното финансиране са предимно предприятия кинопроизводители, установени на територията на тази държава членка.

35 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 110 от своето заключение, възприетият от подобна мярка критерий е езиков.

36 Фактът обаче, че подобен критерий може да представлява предимство за предприятия кинопроизводители, които работят на визирания от посочения критерий език и които следователно на практика могат да произхождат предимно от държавата членка, в която този език е официален, изглежда вътрешноприсъщ на преследваната цел. Подобна ситуация сама по себе си не може да бъде доказателство за непропорционалния характер на разглежданата в главното производство мярка, без да лиши от смисъл признаването за императивно съображение от обществен интерес на преследваната от държава членка цел за защита и насърчаване на един или повече от нейните официални езици.

37 Накрая, що се отнася до член 12 ЕО, чието тълкуване също се иска от запитващата юрисдикция и който установява общия принцип за недопускане на дискриминация според гражданството, следва да се припомни, че тази разпоредба подлежи на самостоятелно прилагане само при уредени от общностното право случаи, за които Договорът не предвижда специални разпоредби за недопускане на дискриминацията (Решение от 11 януари 2007 г. по дело Lyyski, C-40/05, Сборник, стр. I-99, точка 33 и цитираната съдебна практика).

38 Принципът за недопускане на дискриминация обаче е въведен в областите на свободното движение на работници, на правото на установяване, на свободно предоставяне на услуги и на свободно движение на капитали съответно с член 39, параграф 2 ЕО и членове 43 ЕО, 49 ЕО и 56 ЕО (вж., що се отнася до член 39, параграф 2 ЕО, Решение по дело Lyyski, посочено по-горе, точка 34; що се отнася до член 49 ЕО — Решение от 11 декември 2003 г. по дело AMOK, C-289/02, Recueil, стр. I-15059, точка 26, както и, що се отнася до членове 43 ЕО и 56 ЕО, Решение от 10 януари 2006 г. по дело Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, Recueil, стр. I-289, точка 99).

39 Тъй като от изложеното по-горе следва, че приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство не изглежда в противоречие с посочените разпоредби на Договора, не може и да се счита, че тя е в противоречие с член 12 ЕО.

40 В резултат на първия и втория въпрос следва да се отговори, че Директивата, и по-специално член 3 от нея, както и член 12 ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка.

По третия въпрос

41 С третия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество пита дали член 87 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка, представлява държавна помощ в полза на киноиндустрията на същата държава членка.

42 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика квалификацията като помощ изисква всички посочени в член 87 ЕО условия да са изпълнени, а именно, първо, трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата, второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, трето, тя трябва да предоставя предимство на своя бенефициер, и четвърто, тя трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точки 74 и 75, както и цитираната съдебна практика).

43 От практиката на Съда по-специално следва, че само предимствата, които са предоставени пряко или непряко чрез държавни ресурси, се считат за помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Действително установеното в тази разпоредба разграничение между „помощ, предоставена от държава“ и помощи, предоставени „чрез ресурси на държава членка“ не означава, че всички предимства, предоставяни от дадена държава, представляват помощи, независимо дали са финансирани чрез държавни ресурси или не, а цели единствено да включи в това понятие предимствата, които са предоставени пряко от държава, както и тези, които са предоставени посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава (Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 58 и цитираната съдебна практика).

44 Предимството, което приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство осигурява на киноиндустрията на същата държава

членка, не изглежда обаче да представлява предимство, което е предоставено пряко от държавата или посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава.

45 Всъщност подобно предимство е резултат от обща правна уредба, която налага на телевизионните оператори, без значение дали са публични или частни, да предназначават част от приходите от дейността си за предварителното финансиране на игрални и телевизионни филми.

46 Освен това, доколкото приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство се прилага към публични телевизионни оператори, не изглежда съответното предимство да зависи от контрола, упражняван от публичните органи върху подобни оператори или от указанията, давани от същите органи на подобни оператори (вж. по аналогия Решение от 2 февруари 1988 г. по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точка 37).

47 В резултат на това на третия преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 87 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка, не представлява държавна помощ в полза на киноиндустрията на същата държава членка.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност, изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година, и по-специално член 3 от нея, както и член 12 ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка.

2) Член 87 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че приета от държава членка мярка като разглежданата в главното производство, която мярка задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка, не представлява държавна помощ в полза на киноиндустрията на същата държава членка.

Подписи